

den omhoog en maakt een verontschuldigend gebaar. Hij doet zijn best, dat zie ik, maar hij heeft totaal nog geen clou over wat ik hem aan zijn verstand wil brengen. Ik zie het gebeuren, maar ik kan het niet meer voorkomen. In het weglopen stoot Jo-Anna tegen de arm van Kris aan. Het glas wijn wordt net even te hard geschud en de rode wijn plonst over de rand heen, precies over het manchet van Kris. Even lijkt het of de tijd stilstaat. Ik hou mijn adem in, dit kan niet goed gaan.

‘Alsjeblieft, gedraag je’, bijt ik hem toe, maar het is te laat: het vuur is alweer opgelaaid.

‘My God, are you blind girl?’ gooit hij Jo-Anna voor haar voeten.

Godzijdank houdt hij het volume een beetje laag, zodat niet direct het hele restaurant kan meegenieten. Eén heer aan de tafel van haar gasten ziet het gebeuren en kijkt mij aan. Ik kijk terug. Ik hoop vurig dat hij het geen aandacht zal schenken. Ik weet bijna zeker dat het voor haar een kleine ramp zou zijn als die tafel zich ermee zou bemoeien.

‘Moet dit nou?’, vraag ik en baal voor de tweede keer vandaag van mijn beste vriend.

‘This was a very expensive suit, just so you know.’

Hij kan het niet laten.

‘I’m so very sorry’, probeert zij hem te kalmeren. ‘I will pay for the dry-cleaning service, or I will buy you a new suit.’

Ik heb met haar te doen.

‘That’s okay, accidents happen’, doe ik een poging haar gerust te stellen en pak even haar hand vast en kijk naar haar omhoog. Ik wil haar zo graag geruststellen.

Als haar blik de mijne kruist, zie ik vuur en woede in haar ogen en ik moet zeggen dat dat een grote indruk op me maakt. Ze trekt haar hand uit de mijne, draait zich om en loopt weg. Even check ik de tafel van Jo-Anna, niemand reageert. Het voorval schijnt de heren te zijn ontgaan. Kristian en ik kijken elkaar aan en onze blikken zijn genoeg. Hij begrijpt mij niet en ik hem niet. Het frustreert ons beiden, want het is in onze jarenlange vriendschap nog nooit

voorgekomen dat wij elkaar werkelijk totaal niet begrepen. Zwijgend wachten we op de volgende gang. De kelner komt op ons afgelopen en biedt ons namens *Fräulein Jo-Anna* een fles wijn aan bij wijze van excuus en ook wordt Kris verzocht het overhemd en colbert aan de receptie af te geven, zodat deze op kosten van Jo-Anna kunnen worden gereinigd. Hij is met stomheid geslagen, en terecht. Wij accepteren de fles wijn, natuurlijk, het zou een doodzonde zijn om dat niet te doen, maar die kleding laten wij zelf wel reinigen. De kelner gaat de wijn halen en ik besluit dat we het er vanavond in ieder geval maar niet meer over moeten hebben. Ik heb geen zin meer in ruzie, het kost me te veel energie. Waarschijnlijk denkt mijn kameraad er hetzelfde over, want het gesprek wordt wat algemener en zo zitten we nog een uurtje over ditjes-en-datjes te kletsen, terwijl we genieten van nog een fles wijn. Deze fles gaat niet helemaal op, want zelfs voor twee doorgewinterde wijndrinkers als wij is twee flessen wel wat veel.

Kris is naar eigen zeggen gesloopt en gaat naar bed. Ik besluit nog een wandeling in het dorp te maken. Goed voor de spijsvertering en ook lekker om mijn kop weer even leeg te maken; er is veel gebeurd vandaag. Ik laat alles nog eens de revue passeren terwijl ik lekker doorstap door de sneeuw. Af en toe moet ik mezelf terugfluiten, want ik ga steeds sneller lopen, maar ik heb maar gewone schoenen aan en ik zit er niet op te wachten om op mijn gezicht te gaan hier. Ik denk aan Jo-Anna en heb met haar te doen. Arme meid, zal er wel helemaal niets van snappen en Kris is zo'n onbehouwen pummel, die komt vaak veel angstaanjagender over dan hij in werkelijkheid is. Zijn lange haren, stoppelbaard en donkere ogen helpen ook bepaald niet mee. Tijdens het diner heeft zij mij verteld hoe belangrijk deze dagen zijn voor het bedrijf en hoe zij zich als secretaresse duizend procent wil inzetten om alles vlekkeloos te laten verlopen. Als je dan op de eerste avond al een wijnincident hebt, kan ik me voorstellen dat je door alle stress even uit het veld geslagen bent. Ik besluit terug te gaan naar het hotel. Al met al heb ik maar een half uurtje gelopen en is het inmiddels ook weer heel licht gaan sneeuwen.

Als ik de lobby weer inloop en mijn jas openrits, besluit ik naar haar kamer te gaan. Ik wil gewoon even mijn excuus aanbieden voor vandaag. Haar kamer-nummer ben ik alleen vergeten, even denken. In de lift druk ik op knopje vier. De eerste kamer links naast de lift was het. Ik klop op de deur, twee keer. Het duurt even. Ik kijk op mijn klokje, het is inmiddels bijna half elf. Misschien is ze nog wel druk met haar gasten en is zij gewoon beneden, of erger nog, misschien slaapt ze wel. Net als ik weg wil lopen hoor ik het slot van de deur gaan. De deur gaat deels open en daar staat in de opening Jo-Anna in haar slaaptenu: losse haren, rood satijnen pyjama en op blote voeten. Een vleug van haar zoete parfum prikkelt in mijn neus. Ze kijkt me verbaasd aan.

'Hi', begroet ik haar.

Ik wil haar zeggen dat ik mijn excuus wil maken voor Kristian, maar ik kom niet goed uit mijn woorden. Ik kijk haar aan en hoop op begrip of iets wat mij geruststelt. Verdorie, nu ben ik degene die onzeker is. Jo-Anna opent nu de deur helemaal en stapt opzij.

'Come in', nodigt zij me uit.

Ik loop de kamer in en neem plaats in de fauteuil achter in het kamertje. Ik zit niet op mijn gemak.

'I'm so sorry for the way my friend treated you today. He was totally out of line', begin ik.

Jo-Anna gaat tegenover mij zitten op haar bed en zegt nog steeds niks. En eerlijk gezegd weet ik ook even niet meer wat ik moet zeggen. Hopend op een beetje hulp van haar kant zoek ik oogcontact. Zonder iets te zeggen staat ze op en met mijn ogen volg ik haar als ze naar het dressoir loopt.

'Can I offer you a drink?' vraagt ze terwijl ze direct al twee glazen met wijn inschenkt.

Ze wacht mijn antwoord niet eens af en gaat er als vanzelfsprekend van uit dat ik een glaasje meedrink. Ik moet eerlijkheidshalve bekennen dat ik dan ook zelden of nooit een glas wijn afsla, zeker geen rode. Jo-Anna komt met de twee gevulde glazen mijn kant uit en geeft mij er een, terwijl ze weer tegenover mij op het bed plaatsneemt.

'What did I do to make him so angry?' vraagt ze mij.

'You got into my head', is het enige antwoord dat ik haar kan geven.

Vlug neem ik een slokje van de wijn, niet omdat ik nu zo'n dorst heb, maar meer omdat ik niet weet welke houding ik me aan moet meten of wat ik verder kan zeggen. Ik probeer haar reactie te peilen en kan mezelf ondertussen wel voor mijn kop slaan, heb ik dat echt gezegd? Haar hand met het glas erin zakt tot in haar schoot en ze slaat haar eerst groter wordende ogen neer. Volgens mij maak ik het haar alleen maar lastiger in plaats van dat ik er iets mee oplos op deze manier.

'I know you have to be fully focussed for your guests and meetings, so I promise you I'll leave you alone and I will keep Kris out of your way.' Ondertussen sta ik op en loop richting de deur, ik moet weg. Het voelt gek hier op haar kamer te zijn.

Jo-Anna volgt mij naar de deur. Ik draai me om en geef mijn glas aan haar. Ik kus haar op haar wang en open de deur.

'I hope everything goes the way you've planned.' Ik stap de kamer uit en trek de deur achter me dicht.

Wat heb ik nu weer gedaan? Wat moet ze wel niet denken? Waarom kap ik dit nou af? Mijn hoofd suist. Honderd vragen gaan door me heen waarop ik gewoonweg geen antwoord heb. Ik weet niet wat ik voel, ik weet niet wat ik wil en vooral weet ik niet waar ik goed aan doe. Hetgeen logischerwijs de juiste beslissing zou zijn voelt niet goed en datgene wat zo goed voelt, gaat zo dwars in tegen alles waar ik altijd in heb geloofd. Als aan de grond genageld blijf ik voor haar deur staan, vast van plan naar de lift te lopen, maar mijn voeten doen niet mee. Ik draai me om richting haar deur en kijk naar het nummer 433. Zal ik nog een keer aankloppen? Wat wil ik doen dan? Wat ga ik zeggen dan? Wordt het dan niet net zo'n blamage als daarstraks? Ik kijk naar het puntje van mijn schoenen. Het is nu of nooit. Als ik nu wegloop, kan ik morgen niet met goed fatsoen een herkansing wagen. Ik doe het en bal mijn hand tot een vuist om aan te kloppen. Voordat ik met mijn hand de deur raak, gaat deze weer open. Jo-Anna staat daar met in haar rechterhand de deur-

knop en in haar linkerhand tussen haar lange slanke vingers geklemd de twee glazen met wijn. Zonder een woord te zeggen strekt ze haar linkerhand naar me uit en ik neem het glas weer van haar aan. Ze stapt opzij om mij binnen te laten. De kamer is donkerder dan zojuist. Het licht is uit, alleen het nachtlampje staat nog aan. Ik doe een stap naar binnen en draai me naar haar toe. Ze is zo dichtbij nu, als ik hier blijf sta ik niet voor mezelf in. Ik zie in haar ogen dat zij dezelfde spanning voelt als ik. Ik duw de deur dicht met mijn vrije arm, ik twijfel. Zij loopt mij voor de kamer in, ik volg. Plotseling draait zij zich om en pakt mijn glas weer aan en zet beide glazen weg op het dressoir.

'Can I take your coat?' vraagt ze zachtjes en zonder een antwoord af te wachten neemt zij mijn jas van mijn schouders af.

Wat doet ze? Wat gebeurt er? Ze hangt de jas over de stoel en komt weer voor me staan, heel dichtbij. Zij kijkt me niet aan, twijfelt net zo als ik. De lucht is zo dik van de spanning, het is bijna te snijden. Toch kijkt ze mij ineens aan. Ik wil haar vasthouden, maar durf niet. Wat nou als ze zich bedenkt, of als ik de signalen verkeerd begrijp. Is hier iets verkeerd aan te begrijpen dan? Haar handen gaan via mijn bovenarmen, schouders naar mijn boord, langs de rij knoopjes naar beneden en heel langzaam en voorzichtig opent zij de bovenste twee gesloten knoopjes. Geen seconde verliest zij oogcontact, alsof ze wil peilen hoe ik reageer en wat ik wil. Nog een knoopje en nog één, inmiddels is mijn overhemd open tot aan mijn buik. Ik pak haar beide handen met de mijne en verhinder haar op die manier verder te gaan.

'Are you sure?' vraag ik en ik hoor hoe hees mijn stem klinkt. Erg veel langer kan ik namelijk geen gentleman meer blijven.

Ze beantwoordt mijn vraag met een kus op mijn mond, zacht en warm. Hier valt niets verkeerd aan te begrijpen. Ik sla mijn armen om haar heen en kus haar. Er is geen weg meer terug. Ik wil mij in haar verliezen, de hele nacht het liefste. De gevolgen kunnen me nu niet schelen, morgen zien we wel weer verder.

5 Jo-Anna's dinsdag

Het geluid van de wekkerradio doet mij langzaam ontwaken. Ik kijk op de klok, het is half zeven en nog enigszins donker buiten. Ik draai me nog even om terwijl ik luister naar het gebabbel van de een of andere Oostenrijkse radio-dj. De man heeft een prettige stem, altijd handig als het aan elkaar kletsen van nieuws, weer en muziek je vak is. Ik doezel nog even verder en ineens komt alles terug. Gisteravond, Max, hier in mijn kamer, in dit bed. Met een ruk ga ik overeind zitten en kijk naar de lege plek naast mij in bed. Heb ik het gedroomd? Nee, het is duidelijk beslapen. Ik laat mezelf achterover in het zachte bed vallen en draai op mijn zij. Met mijn hand wrijf ik over het kussen naast mij. Ik trek het naar me toe, begraaf mijn gezicht erin en ruik eraan. Jazeker, Max heeft hier gelegen. Met mijn beide armen druk ik het kussen tegen me aan en blijf nog een paar minuten zo liggen, terugdenkend aan vannacht. Het was geweldig geweest met Max, hij was lief, teder en gaf mij zo'n goed gevoel. Alles leek zo vanzelf te gaan en had zo goed gevoeld. Ik heb nooit geweten dat het samenzijn met een man zo echt en vanzelfsprekend kon zijn. Ik ben in mijn jongere en wilde jaren zeker geen lieverdje geweest en heb echt wel de nodige ervaringen opgedaan, maar vannacht is niet te vergelijken met wat dan ook uit het verleden. Heel even krijg ik het gevoel terug van totale rust en voldoening van vannacht en durf mezelf niet te bewegen,

bang dat ik dat gevoel kwijtraak. Even schiet het ontbijt door mijn hoofd en weg is het gevoel en de rust. Beter ook, want inmiddels is het tien voor zeven en moet ik nu echt haast gaan maken, anders komt het allemaal niet goed. Ik spring het bed uit en ga richting badkamer. Terwijl ik mijn tanden begin te poetsen zet ik vast de straal van de douche aan, alles gaat vol op de automatische piloot. Over het dagelijkse ochtendritueel hoef ik gelukkig niet na te denken, want mijn hersens zijn erg druk met allerlei andere zaken. Mijn gedachten worden van links naar rechts gesmeten. Eerst naar Max, terug naar mijn planning voor vandaag, dan wandelt Max weer door mijn hoofd om vervolgens weer plaats te maken voor Robert en André en hun verwachtingen van mij de komende dagen. Ik droog me af en trek mijn ochtendjas aan. Lekker helemaal in de bodylotion en mijn gezicht wordt licht opgemaakt. Tijd en zin om er veel werk van te maken heb ik niet, maar als ik mezelf in de spiegel aankijk, zie ik dat het er zo ook best mee door kan en ondanks de korte nachtrust en overvloed aan wijn van gisteravond zie ik er toch wakker uit. Ik trek lekker een dikke zwarte legging aan, zo een met van dat elastiek onder je voet door. Mijn moeder droeg ze vroeger ook, zegt ze altijd. Toen hadden ze ook een scherpe vouw aan de voorzijde en heetten die dingen skibroeken. Het zal wel, nu komen ze ook voorzichtig weer in de mode, zij het in veel modernere en fijnere stoffen dan voorheen. Ik heb speciaal voor deze vakantie ook een dikke grofgebreide knalrode trui gekocht met een grote col. De trui valt halverwege mijn bovenbeen en is dus met een leuke brede heupriem geweldig op deze legging te dragen. Uggs aan en gaan met die banaan.

Ik ben kwart voor acht in het restaurant, een kwartier later dan gepland, maar ach, zoveel is er nu nog niet te regelen. Ik ga wel vast lekker zelf ontbijten. Tobias brengt mij een kop thee en ik ga van het buffet een schaal yoghurt met muesli halen. De serveersters zijn nog volop bezig alles klaar te zetten. Eigenlijk is het buffet pas om acht uur geopend, maar niemand doet moeilijk over mijn vroege deelname aan het ontbijt. Ik ga lekker in de lounge zitten en pak de Telegraaf er even bij. Het is de krant van gisteren, maar hij doet

voornamelijk dienst als afleiding op dit moment. Ik blader de krant door en lees alleen de koppen, kijk naar de foto's terwijl ik langzaam mijn yoghurt naar binnen lepel. Ik heb eigenlijk niet zo'n trek en laat dus ruim de helft staan. Tobias brengt mij nog een kop thee, hij heeft gezien dat mijn glas alweer leeg was. Hij vraagt of alles in orde is, kijkend naar mijn halflege kom met muesli, of halfvol, 't is maar net hoe je het bekijkt. Ja hoor, zeg ik hem en voel dat ik straal. Nog steeds gloei ik van binnen als ik denk aan Max en onze avontuurlijke nacht.

Tobias raadt gekscherend, 'Die Liebe macht voll, nicht?', geeft mij een dikke knipoog en loopt weg met mijn muesli-yoghurt-left-over. Veel tijd om erover na te denken heb ik niet, Robert staat plotseling naast me, die had ik even niet aan zien komen.

'Goedemorgen' wens ik hem. 'Lekker geslapen?'

Robert zegt van wel en vraagt hoe de planning ook alweer was vandaag. Eerst lekker met z'n allen eten en dan naar de Almstübe voor de bedrijfspresentaties. Om twaalf uur rijtoer en om één uur lunch buitenaf. Vanavond het rodelavontuur en dan is de dag alweer voorbij, som ik snel even voor hem op. André is inmiddels ook beneden en Duncan en Heinz volgen later met de Zweden. Ik breng het stel naar hun tafel en vraag Tobias weer de tafel onder zijn hoede te nemen, hetgeen hij graag doet. Ik loop even naar de bar en vraag naar de kranten die ik voor mijn gasten apart heb laten leggen. Al met al heb ik vier verschillende nationaliteiten aan één tafel. Het meisje achter de bar kijkt me vragend aan, zij begrijpt niet wat ik bedoel. Ik leg haar uit dat ik vier kranten opzij heb laten leggen voor mijn gasten, in vier verschillende talen. Ik zie haar van kleur verschieten en ze geeft mij een stapel met drie in plaats van vier kranten. Ze verontschuldigt zich en biecht blozend op dat zij de vierde krant daar net aan een andere gast heeft meegegeven en wijst naar een tafeltje verderop in het restaurant. Ik zie daar Kristian en Max aan het bewuste tafeltje zitten en besluit er toch maar op af te lopen. Ik móet gewoon die krant hebben. De serveerster die de bestelling opneemt, draait zich om en loopt weg. Ik neem haar plaats in en richt mij tot Kristian.

‘Goodmorning sir, are you finishend with that newspaper? I need it for my guests.’

Zonder een woord te zeggen geeft de hork mij de krant. Hebbes! Ik had me eigenlijk op een discussie voorbereid, maar het blijkt gelukkig niet nodig. Ik kijk Max aan en zijn pretogen vangen mijn blik. Even krijg ik geen lucht, ik zou de hele dag wel in die ogen willen kijken. Ik besef dat het gestaar naar elkaar nu net te lang duurt en nadat ik bedankt heb voor de krant loop ik maar weer weg naar mijn eigen club toe. Ik overhandig de heren de kranten en vertel dat ze rustig gebruik kunnen maken van het buffet, dat ik ze over een uurtje kom halen voor de presentatieronde. Ik wens ze ‘Bon Appetit’ om het maar eens in een taal te brengen die we geen van allen machtig zijn en ga weer richting lobby.

Ik vraag de receptioniste of zij het restaurant *Wildbach Eck* wil bellen om door te geven dat er een gast extra is voor de lunch en of ze ook even wil checken of het geen probleem is dat er een extra passagier is voor de arreslee. Terwijl zij haar belronde doet, kruip ik maar weer even in de fluffy banken. Ik trek mijn benen op en sla mijn armen om mijn knieën. Deze banken zou ik eigenlijk thuis wel willen hebben, dan zou ik nooit meer opstaan, denk ik. Hoewel ze qua formaat net een slag te groot zijn voor ons huis in Rotterdam. Het sneeuwt zachtjes, maar de zon doet ook erg haar best om door de wolken heen te komen. Het zal zo wel stoppen met sneeuwen, denk ik. Ik hoop het in ieder geval, want wat is er voor die mannen nou lekkerder dan in een arreslee, onder een deken met je kop in de zon te worden rondgereden? De receptioniste komt mij vertellen dat het voor de lunch geen probleem is, maar dat er in de slee maar maximaal plaats is voor negen man, inclusief één op de bok. Plaats genoeg dus voor de heren, ikzelf loop wel lekker naar de *Wildback Eck*. Het is aan de andere kant van het dorp, maar het is hooguit twintig minuutjes wandelen; het dorp is zo groot niet. André wil wel op de bok denk ik, die heeft toch altijd het hoogste woord. Ik besluit nog een thee te gaan bestellen aan de bar en loop naar de lounge. Kristian en Max komen naar buiten gelopen. Kristian voorop en zie ik dat nou goed? Zie ik daar iets

van een glimlachje? Het is vrijwel onwaarneembaar, maar ik heb warempel het idee dat hij ontdooit naar mij toe. Daarachter loopt Max. Als hij mij passeert, komt hij even dichterbij en voel ik zijn hand over mijn arm gaan. Ik kijk hem aan, heel even is er oogcontact, ik voel wat hij voelt, het was een bijzondere nacht. Weg is hij, hij loopt de deur uit en gaat met een taxi weg. Ik loop naar de bar en bestel een kop thee.

Ik heb net genoeg tijd om de thee op te drinken als ik achter mij de tafel van mijn heren rumoerig hoor worden. Ik draai me om en besluit mezelf weer geheel op mijn werk te storten. Ik loop op de tafel af en vraag of alles heeft gemaakt. De heren worden wat onrustig en willen zaken doen denk ik. Ik vraag of iedereen mij maar wil volgen, dan zal ik ze voorgaan naar het kleine zaaltje. Als een moederkloek met haar kuikens loop ik door het hotel en met de liften zakken wij een verdieping. In de kelder is, naast de discotheek en de spa ook het zalencomplex gevestigd. Hoewel complex een redelijk groot woord is voor de drie niet al te grote, maar functionele ruimten vind ik. Ik heb van Frau Schwaiger de sleutel van de kleinste zaal gekregen en open de deur. Als ik de deur voor de heren openhoud en rondkijk, voel ik dat ik even van kleur verschiet. Verdorie, er zou koffie, thee en water klaarstaan. Ik wil dat de heren niet gestoord worden. Robert kijkt me aan en zijn wenkbrauwen schuiven haast onmerkbaar maar vragend een klein stukje omhoog. Ik weet wat hij denkt. Het is hier koud ook besef ik ineens. Ik baal er verschrikkelijk van en het liefste zou ik uit mekaar klappen van woede, maar dat kan ik nu niet maken natuurlijk. Gelukkig is er wel een beamer met groot scherm verzorgd en staat er ook een laptop op het midden van de vergadertafel. De heren nemen plaats en met mijn allervriendelijkste glimlach vraag ik of er nog speciale wensen zijn voordat ik de koffie en thee laat aanrukken. André wil er natuurlijk weer koekjes bij, die vreetzak. Ongelofelijk, die man is ook net een hol vat, heeft altijd honger. De Zweden vragen om water en Robert reageert nauwelijks en probeert direct weer met de opper-Zweed in gesprek te komen. Mr. A gaat er graag op in. Best leuk die interactie van twee directeuren. Ik doe maar even